

Sygn. akt VII U 534/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński

Protokolant starszy protokolant sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2015 roku w Lublinie

sprawy R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 lutego 2015 roku numer (...)

z dnia 10 marca 2015 roku numer (...)

zmienia zaskarżone decyzje i ustala R. G. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 534/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2015 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił R. G. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...)B. Sp. j. od dnia 9 lutego 1993 roku do dnia 16 sierpnia 1995 roku, w wymiarze 2 lat, 6 miesięcy i 6 dni, ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 29 stycznia 2014 roku zostało błędnie sporządzone, z uwagi na fakt, iż zakład pracy jako przedsiębiorca prywatny powinien powołać jedynie przepisy Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku bez powoływania przepisów resortowych oraz w (...) S.A. w K. od dnia 8 listopada 1988 roku do dnia 28 lutego 1990 roku, w wymiarze 1 roku, 3 miesięcy i 23 dni, ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 6 marca 2001 roku pracodawca nie powołał się na Rozporządzenie z 7 lutego 1983 roku oraz nie określił charakteru pracy, który powinien być zgodny z tym aktem. Nadto organ rentowy wskazał na okoliczność rozbieżności w dokumentach, uzasadniającej, w celu zaliczenia okresu pracy w (...) S.A. w K., przedłożenie dokumentów potwierdzających okres zatrudnienia od do wraz z informacją o okresach urlopów bezpłatnych oraz wyjaśnienia czy w trakcie zatrudnienia w tym zakładzie ubezpieczony jednocześnie

pracował na budowie eksportowej w ramach oddelegowania z (...) S.A. w L. oraz (...) S.A. w K. (decyzja – k. 56 tom I akt rentowych).

W odwołaniu R. G. wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury. Odnosząc się do uzasadnienia rozstrzygnięcia wskazał, że dołączył do odwołania pismo (...) B. Sp. j. wraz ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 17 lutego 2015 roku z właściwie określonym stanowiskiem pracy. Co do okresu zatrudnienia w (...) S.A. w K. wskazał, że w tym zakładzie również pracował jako spawacz codziennie w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto podniósł, że w okresie od dnia 24 września 1982 roku do dnia 30 września 1990 roku pozostawał w (...) S.A., a w okresie od dnia 7 listopada 1988 roku do dnia 30 września 1990 roku został oddelegowany do pracy w (...) S.A. w K., w ramach której został skierowany do Czechosłowacji jako spawacz (odwołanie – k. 2 – 2v. akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji oraz od umorzenie postępowania w zakresie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) B. Sp. j. (odpowiedź na odwołanie – k. 5 – 6 a.s.).

Decyzją z dnia 10 lutego 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ponownie odmówił R. G. prawa do emerytury z przyczyn podanych w decyzji z dnia 11 lutego 2015 roku. Wskazaną decyzją organ rentowy uwzględnił jako pracę w szczególnych warunkach okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) B. Sp. j. od dnia 9 lutego 1993 roku do dnia 16 sierpnia 1995 roku, w wymiarze 2 lat, 6 miesięcy i 6 dni. Nadal jedna nie znalazł Zakład podstaw do uwzględnienia w stażu tak kwalifikowanej pracy okresu zatrudnienia w (...) S.A. w K. od dnia 8 listopada 1988 roku do dnia 28 lutego 1990 roku z przyczyn uzasadniających w tym zakresie decyzję z dnia 11 lutego 2015 roku (decyzja – k. 67 a.r.).

W odwołaniu R. G. nie zgodził się ze wskazaną decyzją i wnosił o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury (odwołanie – k. 11 – 12 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 13 – 14 a.s.).

Postanowieniem z dnia 18 maja 2015 roku Sąd Okręgowy zarządził połączenie sprawy o sygn. akt VII U 809/15 ze sprawą o sygn. akt VII U 534/15 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia na podstawie art. 219 k.p.c. (postanowienie – k. 18 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

R. G., urodzony (...), w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 26 lat, 5 miesięcy i 20 dni, w tym 26 lat i 5 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 15 dni okresów nieskładkowych. Zakład ostatecznie uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresy zatrudnienia ubezpieczonego w wymiarze 9 lat, 1 miesiąca i 15 dni (okoliczności bezsporne).

W okresie od dnia 29 września 1979 roku do dnia 1 grudnia 1979 roku ubezpieczony odbył kurs podstawowy spawania łukowego.

Z dniem 24 września 1982 roku R. G. został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na 14 – dniowy okres próbny, a po jego upływie na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony, w Przedsiębiorstwie (...) w L. w Zespole (...) (następnie Dyrekcja (...) (...) Zakład (...) w L.) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza – monter. W okresie od dnia 14 marca 1984 roku do dnia 30 czerwca 1984 roku odbył kurs spawania gazowego GS 1, a w okresie od dnia 15 listopada 1984 roku do dnia 5 marca 1985 roku kurs spawania elektrycznego RS 1. Na zajmowanym stanowisku skarżący świadczył pracę w ramach jednozmianowego systemu czasu pracy przez 8 godzin dziennie, w pięcioosobowej

brygadzie w dużej hali zakładu w H., zajmując się wyłącznie spawaniem elektrycznym oraz gazowym rur i konstrukcji stalowych do oczyszczalni ścieków. Na jednej zmianie pracowało kilka brygad w skład których wchodził wyłącznie spawacze.

W okresie od dnia 29 marca 1983 roku do dnia 29 października 1983 roku ubezpieczony świadczył pracę w ramach umowy o pracę zawartej na czas określony na budowie eksportowej w ZSRR w S. na stanowisku spawacza przy budowie zaplecza socjalno – technicznego. Natomiast w okresie od dnia 16 września 1985 roku do dnia 28 lutego 1986 roku świadczył pracę na budowie eksportowej w ZSRR w B., a od dnia 1 marca 1986 roku do dnia 10 września 1986 roku w ZSRR w K. na stanowisku montera spawacza. We wskazanych okresach zajmował się spawaniem rur gazowych. Po powrocie z obu budów eksportowych do pracy w kraju ubezpieczony wykonywał wyżej opisane czynności związane ze spawaniem elektrycznym i gazowym rur i konstrukcji stalowych do oczyszczalni ścieków w macierzystym zakładzie pracy.

W dniu 11 kwietnia 1988 roku ubezpieczony zwrócił się do zakładu pracy o udzielenie urlopu bezpłatnego w związku uzyskaniem możliwości wyjazdu na budowę eksportową w ramach umowy o pracę zawieranej z innym zakładem, tj. Przedsiębiorstwem (...) w K.. Macierzysty zakład pracy udzielił urlopu bezpłatnego na okres odpowiadający okresowi pracy na budowie eksportowej. W okresie od dnia 7 listopada 1988 roku do dnia 28 lutego 1990 roku skarżący świadczył pracę na budowie eksportowej w (...) w C. na stanowisku spawacza odbiorowego oraz biurowego i zajmował się spawaniem rur w budowanej mleczarni. Jako zatrudniony na stanowisku spawacza odbiorowego ubezpieczony stemplował wykonaną przez siebie pracę, natomiast jako spawacz biurowy spawał wyłącznie elektrycznie.

Po zakończeniu pracy na budowie eksportowej w Czeskich B. ubezpieczony nie powrócił już do pracy w macierzystym zakładzie pracy i do zakończenia zatrudnienia w nim korzystał z udzielonego urlopu bezpłatnego do dnia 7 listopada 1990 roku. Stosunek pracy ubezpieczonego w macierzystym zakładzie pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę z dniem 30 września 1990 roku.

(kopia umowy o pracę na budowie eksportowej – k. 25 a.s.; umowa o pracę, umowy o pracę eksportowe, rozliczenia końcowe umów o prace eksportowe, pisma w sprawie urlopu bezpłatnego, świadectwo pracy akta osobowe – k. 38 a.s.; książeczka spawacza – k. 46 a.s.; umowy o pracę na budowie eksportowej oraz aneksy do umów – k. 46 a.s.; wyjaśnienia i zeznania R. G. – k. 47v., 48v. – 49 a.s.; zeznania świadka E. K. – k. 48 a.s.; zeznania świadka S. O. – k. 48v. a.s.)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego. Świadek E. K. pracował z ubezpieczonym w E. od 1982 roku przez około 5 miesięcy, a w okresie od dnia 29 marca 1983 roku do dnia 29 października 1983 roku na budowie eksportowej w ZSRR w S.. Po powrocie z budowy eksportowej świadek i skarżący pracowali razem jako sprawcze przez okres około 2 miesięcy. Następnie przez okres jednego roku świadek świadczył pracę po raz kolejny na budowie eksportowej ale bez udziału skarżącego. Po jej zakończeniu przez okres paru miesięcy świadek ponownie pracował z ubezpieczonym w macierzystym zakładzie pracy. Świadek S. O. pracował w E. w okresie od 1982 roku do początku lat 90 – tych jako majster ds. produkcji i będąc bezpośrednim przełożonym ubezpieczonego zajmował się naliczaniem dodatku do jego wynagrodzenia z tytułu pracy w warunkach szkodliwych. Okoliczności te w ocenie Sądu Okręgowego pozwalają na przyjęcie wniosku, iż świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące charakteru i warunków wykonywanej przez ubezpieczonego pracy w okresach w których mieli bezpośredni kontakt w pracy ze skarżącym. Ich zeznania są logiczne oraz korelują z zeznaniami ubezpieczonego, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Świadkowie zgodnie zeznali, że w czasie pracy w E. skarżący zajmował się wyłącznie spawaniem rur, blach, kształtowników, kątowników, tj. elementów składających się na konstrukcje stalowe potrzebne na budowę oczyszczalni ścieków. Nadto świadek E. K. zeznał, że w czasie wspólnej ze skarżącym pracy na budowie eksportowej od dnia 29 marca 1983 roku do dnia 29 października 1983 roku w ZSRR w S. ubezpieczony zajmował się wyłącznie spawaniem rur gazowych przeznaczonych na budowę rurociągu. Nadto należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań samego ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Ubezpieczony wyczerpująco opisał swoje obowiązki. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jego zeznań, również w zakresie w jakim dotyczyły okresu objętego sporem, który nie pokrywał się z okresami zatrudnienia świadków. W tym zakresie zasadniczo odpowiadały zeznania skarżącego treści dokumentów zawartych w aktach osobowych, co w ocenie Sądu, wskazuje również na ich wiarygodność co do warunków pracy i rzeczywistego zakresu obowiązków ubezpieczonego w tym okresie.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania R. G. są zasadne i zasługują na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonych decyzji oraz odwołań należy możliwość zakwalifikowania okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w L. w Zespole (...) (następnie Dyrekcja (...) (...) Zakład (...) w L.) od dnia 24 września 1982 roku do 6 listopada 1988 roku i od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 30 września 1990 roku oraz w Przedsiębiorstwie (...) w K. od dnia 7 listopada 1988 roku do dnia 28 lutego 1990 roku, w łącznym wymiarze 8 lat i 6 dni, jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia czy legitymuje się on 15 – letnim okresem tak kwalifikowanej pracy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego w dalszej części rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. R. G. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego – 60 lat.

Jednakże zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury R. G. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonych decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresie objętym sporem, a dotyczącym zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., świadectwo wykonywania prac w takich warunkach, które zostało zakwestionowane przez organ z przyczyn formalnych, przedstawionych we wcześniejszej części uzasadnienia. Natomiast do okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. w Zespole (...) (następnie Dyrekcja (...) (...) Zakład (...) w L.) wymaganego przez prawo dokumentu w postaci świadectwa pracy w szczególnych warunkach nie przedłożył. W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że brak wystawienia wskazanego dokumentu oraz jego wadliwość nie stanowią wystarczających podstaw do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich

warunkach. Obowiązek sporządzenia nieobciążonej wadami dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia bądź jej wadliwości, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Nadto należy podnieść, że w sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku, sygn. III AUa 3113/08).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach Zakładu, aktach osobowych ubezpieczonego oraz aktach sprawy, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że ubezpieczony wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. w Zespole (...) (następnie Dyrekcja (...) (...) Zakład (...) w L.) od dnia 24 września 1982 roku do 6 listopada 1988 roku oraz w Przedsiębiorstwie (...) w K. od dnia 7 listopada 1988 roku do dnia 28 lutego 1990 roku, w łącznym wymiarze 7 lat, 5 miesięcy i 6 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony w pierwszym ze wskazanych zakładów pracy posiadając niezbędne uprawnienia zajmował się przez 8 godzin dziennie, w pięcioosobowej brygadzie w dużej hali zakładu w H., wyłącznie spawaniem elektrycznym oraz gazowym rur i konstrukcji stalowych do oczyszczalni ścieków. Nadto ustalono, że w okresie zatrudnienia we wskazanym zakładzie od dnia 29 marca 1983 roku do dnia 29 października 1983 roku oraz od dnia 16 września 1985 roku do dnia 10 września 1986 roku świadczył pracę na budowach eksportowych w ZSRR w S., B. i K., zajmując się spawaniem rur gazowych. Natomiast w okresie od dnia 7 listopada 1988 roku do dnia 28 lutego 1990 roku skarżący świadczył pracę na budowie eksportowej w CSRS w C. na stanowisku spawacza odbiorowego oraz biurowego i zajmował się spawaniem rur w budowanej mleczarni, na podstawie umowy o pracę na budowie eksportowej, zawartej z Przedsiębiorstwem (...) w K.. Jako zatrudniony na stanowisku spawacza odbiorowego ubezpieczony stemplował wykonaną przez siebie pracę, natomiast jako spawacz biurowy spawał wyłącznie elektrycznie. Opisane czynności, wykonywane przez ubezpieczonego w okresach objętych sporem, odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dziale XIV „Prace różne”, poz. 12 „Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Sąd natomiast nie znalazł podstaw do uwzględnienia w stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia skarżącego w Przedsiębiorstwie (...) w L. w Zespole (...) od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 30 września 1990 roku. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń po zakończeniu pracy na budowie eksportowej w ZSRR z dniem 28 lutego 1990 roku ubezpieczony nie powrócił już do pracy w macierzystym zakładzie pracy i do zakończenia zatrudnienia korzystał z udzielonego urlopu bezpłatnego, tj. do dnia 30 września 1990 roku. Okres nieświadczenia pracy w związku z korzystaniem z urlopu bezpłatnego nie podlega zaliczeniu do tak kwalifikowanej pracy.

Biorąc pod uwagę bezsporny między stronami wymiar stażu pracy w warunkach szczególnych, wynoszący 9 lat, 1 miesiąc i 15 dni i ustalony w niniejszym postępowaniu, wynoszący 7 lat, 5 miesięcy i 6 dni oraz że skarżący legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, należało uznać, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...)roku, tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie, stosownie do art. 129 ust. 1 w związku z art. 100 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu spełnił wszystkie warunki do ustalenia prawa do emerytury.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżone decyzje i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.